

Duften om at unddrage Domstolene Competencen til at fortolke Lønningslovens Bestemmelser. Det er det egentlige Hovedindhold af den omtalte Paragraph, og det er vistnok væsentligt, fordi man var bleven enig om at opstille den Regel, at man tillige er kommen noget nærmere ind paa Forholdet mellem Finantsministeren og vedkommende Sagminister. — Det kan dog ikke i sin Almindelighed betvivles, at Finantsministeren er forpligtet og altsaa berettiget til at have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvorledes de finansielle Love — og dertil høre dog aabenbart Lønningslove, Tillægslove og alle Love af den Art — hvorledes de i Livet gennemføres. Paa den anden Side er det jo vist, at vedkommende Sagminister ogsaa har en naturlig Interesse, en naturlig Pligt og en naturlig Ret med Hensyn til disse Loves Gjennemførelse, og den almindelige, om jeg saa maa sige, psykologiske Opfattelse, som den høitærede Krigsminister gjorde gjældende, kan vel siges at ligge ganske naturligt i Forholdene, den Opfattelse nemlig, at vedkommende Sagminister, naar man ikke tager Hensyn til reent individuelle Giendommeligheder, vil i Reglen ligesom være tilbøjelig til ved Fortolkningen af saadanne Love at strække sig saa langt, som han kan, til Fordeel for de Institutioner og de Embedsmænd, som staae under det Ministerium, der er betroet hans Varetægt, og at Finantsministeren snarere har en naturlig Opfordring og Forpligtelse til at holde igjen. Men, som sagt, dette er mere, hvad der efter en almindeligere psykologisk Lov kan antages at ligge i Forholdene, hvorimod det jo i de enkelte Tilfælde efter Omstændighederne og efter de forskjellige Personers Besskaffenhed kan stille sig noget anderledes. Nu er der imidlertid den Mærkelighed, at den almindelige Lønningslov har, om jeg saa maa sige, stillet Finantsministeren i første Række og vedkommende Sagminister i anden Række. Den almindelige Lønningslovs § 12 siger: „Opgjørelsen af de Lønninger, som tilkomme de Embeds- og Bestillingsmænd, der lønnes efter Lønningslove eller i Genhold til Finantsloven, forelægges Finantsministeren, inden nogen Anviisning af disse kan finde Sted. Ved den Afgjørelse, som herefter træffes af

Finantsministeren, i fornødent Fald i Forbindelse med den Minister, under hvem vedkommende Embeds- eller Bestillingsmand henhører, skal det have sit Forblivende for de Embeds- eller Bestillingsmænd, der herefter ansættes eller forflyttes, uden at de kunne gjøre Spørgsmaalet til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse“. Thinget vil altsaa see, at her er Finantsministeren, som sagt, stillet i forreste Række. Forholdet er vel i Virkeligheden, naar jeg seer bort fra Lovens Ord, dette, at de maae staae lige; men naar de herhenhørende Anviisninger skulle gaae gennem Finantsministeriet, kan man vel sige, at i Formen træffes Resolutionen af Finantsministeren. Det er jo imidlertid klart, at der her ikke er Tale om et Under- og et Overordningsforhold, men om et Sideordningsforhold, og er der Uenighed mellem det to Ministre, maa Afgjørelsen finde Sted i Regjeringen under Conseilspæresidets Ledelse, ligesom i alle andre lignende Tilfælde. Formelt har imidlertid Lovene, som sagt, ganske vist stillet Finantsministeren i første Række og vedkommende Sagminister i anden Række, med hvem der kan forhandles „i fornødent Fald“, det vil sige, i virkelige Tvivlstilfælde. Dette er det almindelige Synspunkt, og det vil i Reglen meget let finde sin Dyldestgjørelse, netop fordi Anviisningen finder Sted gennem Finantsministeriet. Derved har Finantsministeren Afgang til at paasee, at der ikke gjøres en Anvendelse af Lovene, der efter hans Mening er uforvarselig. Nu er ganske vist den almindelige Lønningslov, naar jeg skal sige det med eet Ord, civil. Den har i sin sidste Paragraph en Bestemmelse, som siger, at denne Lov finder ikke Anvendelse paa geistlige Embedsmænd — det foreligger iøvrigt ikke her — ligesaa lidt som paa de Embeds- og Bestillingsmænd, hvis Lønningsforhold ere ordnede ved Lov af 25de Juli 1867 om Lønninger m. v. ved Hæren, Lov af 24de April 1868 om Godtgjørelser for Tjeneste ved Bornholms Bæbning, Lov af 15de Mai 1868 om Lønninger m. v. ved Søværnet, Lov af 26de Mai 1868 om Ordningen af Hærens Forpleiningscorps og Lov af 1. D. om Lønningsforholdene ved Officeeskolen.“ Men deraf